

I

Petr zaparkoval před domem, vystoupil a zazvonil. Představil se do bzučáku a byl vpuštěn dovnitř. Prošel halou a na pokyn sekretářky vstoupil do dveří pracovny. Místnost, v níž se ocitl, ho překvapila. Byla zařízena jednoduše, beze vší okázalosti. Dalo by se říci, že působila až stroze. O to impozantněji se vyjímal psací stůl, masivní starožitný kousek a muž, jenž vstal, aby ho přivítal. Rozmáchlým gestem ukázal na křeslo u psacího stolu:

„Posaďte se, prosím,“ počkal, až se host usadí, pak si také sedl a začal:

„Pozval jsem vás, protože potřebuji, abyste našel jistou osobu. Ten člověk okradl jednoho mého klienta. Je důležité ho nejen najít. Důležitější je získat ukradenou věc zpátky. Abychom se vyhnuli nedorozumění, předem chci vyjasnit, že jméno klienta vám v žádném případě nesdělím. Budete jednat výhradně se mnou a mně také podáte zprávu. Pro vás jsem klientem já.“

„Tak za prvé, proč já a ne policie? Pokud jde jen o krádež...?“

„Znáte přece procento objasněnosti krádeží. Nepodceňuji sice naši policii, nicméně se na ni v tomto případě nechceme spoléhat. A navíc si klient nepřeje do toho policii zatahovat. Chtěl by si to takříkajíc vyřídit bez ní.“

„To se mi moc nelíbí. Nerad bych pomáhal najít někoho, komu se pak přihodí něco ošklivého.“

„Vaše obavy jsou zbytečné. Podívejte se, chci vás, protože na vás mám výborné reference. Ale pokud nemáte zájem, nemohu vás nutit. Předpokládám, že mě znáte a moje jméno by mělo být dostatečnou zárukou. Kromě toho, jak jsem uvedl, jde hlavně o to získat zpět ukradenou věc. Pokud ji přinesete, není zloděj již nijak důležitý. Takže, jak se rozhodnete?“

Petr na chvíli přivřel oči. Muž proti němu byl skutečně věhlasný Právník a, alespoň pokud Petr věděl, nebyl spojen s ničím nekalým. Jeho klientela byla sice bohatá, ale patřila ke společenské smetánce ne k podsvětí. Zlehka přikývl:

„Dělá to dva tácy na den plus výdaje. A stejně budu potřebovat nějaké další informace.“

„Vaši cenu znám a souhlasím. Všechny potřebné informace máte v této obálce. Teď vám jen řeknu, že byl ukraden cenný rukopis z 16. Století. Chci zdůraznit, že faktor času je významný. Mohu vám garantovat, že pokud dokážete tu záležitost uzavřít do tří dnů, jsem zmocněn nabídnout vám zvláštní prémii sto tisíc... Zde jsem připravil v tom smyslu smlouvu.“

Petr vzal dvě kopie stručné smlouvy, rychle je přelétl očima a pak podepsal. Jednu si strčil do kapsy a s obálkou v ruce vstal:

„Jestli je to všechno, tak na shledanou. Jakmile budu něco mít, tak se ozvu.“

Vyšel k autu, hodil obálku na sedadlo vedle sebe a rozjel se. Zaparkoval u první kavárny, usrkával kávu a začal se probírat dokumenty v obálce. Fotografie rukopisu mu nic neříkaly, ale to nebylo žádné překvapení. Historie nebyla nikdy jeho silnou

stránkou. Ani fotografie a nacionále zloděje mu nic neříkaly. Podle vzhledu to byl obyčejný typ a ani jméno neznělo exoticky, což věc nijak neusnadňovalo. Dal si další kávu, přivřel oči a zamyslel se nad celou záležitostí. Nevýrazný obyčejný člověk, ale ukradne evidentně cenný rukopis. Okradený zloděje zná. Takže s ním byl nějakým způsobem v kontaktu. A zloděj nejen věděl, kde rukopis je, ale měl ho také příležitost vzít a odnést ho. Na druhé straně ale byl hned označen za pachatele. Takže nešlo patrně o vloupání.

A co rukopis? Byl určitě cenný, o tom svědčila nabídnutá prémie. Ale proč ten spěch? To ho mátl. Chtěl snad zloděj rukopis prodat? Nebo možná sám majitel? To ale bylo vedlejší. Hlavní je najít zloděje. V jakém prostředí se může pohybovat? Profesionála Petr hned vyloučil. Z informací, které měl, zatím vyplývalo, že za prvé, zloděj byl pravděpodobně zaměstnancem okradeného, za druhé, zloděj měl přístup k cenným rukopisům, možná k trezoru. Byl tedy něco jako sekretář. Orientoval se pravděpodobně ve starých rukopisech a znal jejich cenu. Mohl tedy pracovat jako znalec a oceňovat nebo třídit sbírku rukopisů. To znamená, že hledá někoho s historickým či kunsthistorickým vzděláním.

Doma sedl k počítači a dal se do práce. Prohrabával se obrovským množstvím informací zvaných internet a hledal stopy zloděje. Omezené informace a běžné jméno ale znamenaly, že musel prohrabávat ohromnou spoustu balastu. Hodiny plynuly, káva střídala kávu, ze sítě pomalu vystupovaly jasnější kontury hledaného muže. Petra vždycky udivovalo, kolik toho lidé po sobě v internetu zanechávají. Pokud člověk věděl jak, nebylo těžké dohledat informace prakticky o komkoli. Spíš bylo problémem, že těch informací bylo často až příliš a nebylo vůbec jednoduché je vyfiltrovat. Uprostřed noci se konečně dostal do stádia, kdy věděl, co vlastně má hledat. Nedokázal ale už sledovat monitor. Oklepal se, promnul oči a usoudil, že bude lepší se jít vyspat.

Ráno se nezdržoval a rychle vyrazil z bytu. Pohodlně se usalašil na lavičce v parku, připojil k notebooku mobil a připojil se k internetu. Mobilní připojení na anonymní kartu používal vždy, když potřeboval hacknout nějaké informace. Tentokrát se k nim dostal docela snadno, ani ne za hodinu měl pohromadě všechno, co potřeboval. Ne sice současnou adresu, protože zlodějovo trvalé bydliště bylo vzdáleno více jak sto kilometrů daleko v malé vesničce, nicméně se mu podařilo získat zajímavé e-maily. Lidé prostě ochranu svých dat velmi zanedbávali. Teď už věděl, kde a kdy hledaného muže najde.

Do hospody dorazil tři čtvrtě hodiny před schůzkou, kterou si zloděj smluvil. Pomalu upíjel pivo a četl noviny. Mohl si klidně pivo dovolit, protože hospoda v centru bez možnosti parkování a navíc pár kroků od metra vylučovala efektivní využití auta jak pro dopravu, tak pro sledovačku. Zloděj dorazil s čtvrt hodinovým předstihem. Přes rameno nesl tašku. Vzal si u pultu pivo a posadil se k volnému stolu blízko vchodu. Tašku položil na zem vedle sebe. Čekal. Asi tři minuty po termínu vstoupil dovnitř

muž, na něhož čekal. Byl snědý a vypadal jako cizinec odněkud z jihu. Přisedl si a začal potichu mluvit. Zloděj příkyvoval. V šumu hospody Petr nemohl zaslechnout žádná konkrétní slova. Viděl však, jak zloděj vytáhl z tašky štos sesvorkovaných papírů. Cizinec jimi beze spěchu listoval. Zdálo se, že chce přesvědčit, že je svazek kompletní. To ostatně Petr očekával. Kompletní kopie byla jistým důkazem a zároveň vylučovala možnost, že se jí bude cizinec chtít zmocnit nefér způsobem. Sběratelskou cenu má přeci pouze originál.

Petr sledoval, jak spolu oba muži diskutují. Vypadalo to, že zloděj není spokojen. Druhý muž působil klidně, ale Petrovi neuniklo, že mu na věci velmi záleží. Snažil se zloděje přemluvit a z jeho gest bylo patrné, že ho jeho neústupnost popuzuje. Choval se stále vmlouvavěji a na zloději bylo vidět, jak pomalu ustupuje. Nakonec se po obou tvářích rozlilo uvolnění. Bylo jasné, že dospěli k dohodě. Neznámý vstal a vyšel ven. Zloděj mávl na číšníka, zaplatil a zvedl se k odchodu. Petr, který měl již zapláceno, ho následoval. Zloděj se rozhodl jít pěšky. To Petrovi jen vyhovovalo. Ruch na ulicích byl dostatečný na to, aby mohl zůstat nenápadně v přiměřené vzdálenosti, ale ne tak hustý, aby riskoval, že zloděje ztratí.

Sledování zloděje bylo snazší, než Petr čekal. Kráčel přímo a nikde se nezastavoval, evidentně pohroužen do svých myšlenek. Když zapadl do vchodu jednoho domu, Petr se díval, kde se rozsvítí světla. Měl štěstí. Sice to trvalo poměrně dlouho, ale nakonec se dvě okna v prvním patře rozzářila. Petr se spokojeně usmál. Pak se opatrně rozhlédl a pokročil k domovním dveřím. Staré těžké dveře pořádně nedoléhaly a tak nebyl žádný problém je otevřít a vejít dovnitř. Petr vyšel pár schodů a ocitl se na chodbě, která pokračovala za schodištěm dále do domu. Petr se po ní už vydal, aby zjistil, zda dům nemá zadní východ, když se náhle z prvního patra ozval zvuk zápasu, výkřik a prásknutí dveří. Petr se otočil a vrhl se ke schodům. V ten okamžik se srazil s mužem, který právě sbíhal dolů. Petr zaregistroval, že v ruce drží zlodějovu aktovku. Pokusil se ho zachytit, ale muž se otočil a volnou rukou ho prudce udeřil do prsou. Petr narazil na zeď, ale udržel se na nohou a energii, získanou odrazem vložil do úderu na mužův solar plexus. Jenže jeho protivník se dokázal ráně částečně uhnout a prudce vykopl na Petrovu hlavu. Petr se sehnul a zasáhl muže do nekrytého břicha. Muž zavrával a taška mu vypadla z ruky. Při pádu se otevřela a ven vyletěl fascikl, jenž Petr viděl v hospodě a ještě jeden, menší balíček. Muž se okamžitě vrhl za obsahem tašky a podařilo se mu chytit menší balíček. Chtěl sebrat i fascikl, ale Petr u něj byl dřív. V zámku u vchodu zarachotil klíč. Muž všeho nechal a rozběhl se chodbou dozadu. Dveře se otevřely a do domu vstoupil starší manželský pár. Oba se překvapeně zadívali na Petra. Ten si jich nevšímal a vyběhl po schodech do patra. Dveře do zlodějova bytu byly otevřené a uvnitř, uprostřed hrozného nepořádku, ležel zloděj. Petr opatrně vešel dovnitř a sklonil se nad ním. Viděl, že je ještě v bezvědomí, ale dýchal. Útočník očividně neměl v úmyslu zabít. Petr vyšel ven a oslovil manželský pár, který mezitím dorazil a zůstal stát přede dveřmi:

„Vypadá to, že bude v pořádku. Je jen omráčený, Byly byste tak laskavi a počkali tady, zavolám sanitku a policii.“

Petr vytáhl mobil a vytočil tísňovou linku. Stručně ohlásil, co se stalo, a zavěsil. Nejradši by zmizel i s kopií, kterou měl nyní v kapse, ale věděl, že to není reálné. Soukromý detektiv musí mít s policií dobré styky, jinak nemůže pracovat. A zmizet z místa činu jako klíčový svědek loupežného přepadení, to by mu určitě neodpustili. Jenže to bude chtít nějakou pravděpodobnou záminku, proč byl v domě. Pravdu o svém vyšetřování jim rozhodně vyprávět nehodlal. Zrovna v duchu probíral různé konstrukce, když se ozvala policejní siréna a na scéně se objevila uniformovaná hlídka. Téměř ve stejný okamžik dorazila i sanitka. Zdravotníci a policisté vešli do bytu a začal obvyklý mumraj. Výjezdová skupina, nosítka, vyšetřovatel a spousta otázek:

„Šel jsem kolem domovních dveří, když jsem slyšel z domu hluk. Najednou z domovních dveří vyběhl maskovaný muž a vrazil do mě. Hned skočil zpátky do dveří a já se reflexivně vrhl za ním. V chodbě mě napadl a chvíli jsme zápasili. Přitom jsem mu vyrazil z ruky tašku a z ní vypadl nějaký balíček. On ho sebral a jak slyšel, že jde dovnitř někdo další, zdrhnul zadem.“

„Ne, nevím, co bylo v tom balíčku.“

„Ne, nemyslím, že byl těžký... Velký? Asi, jako kniha.“

„Ne, nešel jsem do domu. Šel jsem po ulici.“

„Ne, nemám tady v domě práci.“

„Ano mohu ho popsat. Vysoký jako já. Štíhlý, fyzicky zdatný a určitě má základní trénink v bojových uměních. Prodělal jsem výcvik a poznám, jestli je někdo cvičený, nebo ne. Ne do tváře jsem mu neviděl, měl kuklu. Vlasy měl pod kuklou.“

Vyšetřovatel se stále nechtěl smířit s takovou náhodou. Petr ho neznal, ale během jejich rozhovoru vyšetřovatel několikrát telefonoval a zdálo se, že si o Petrovi opatřoval informace od kolegů. Manželský pár potvrdil konec Petrovy verze. Toho, že něco sebral, si ani jeden z nich nevšiml. Ostatně vyšetřovatel ho podezříval jen v tom ohledu, že tají pravý důvod své přítomnosti v domě (a v tom měl pravdu), ne z toho, že by ukradl nějaký důkaz. Než se Petr dostal ven, uplynuly asi dvě hodiny. Cítil potřebu utřídit si myšlenky a trochu se odreagovat. Zapadl proto do sympaticky vyhlížející hospody a dal si pivo. Pomalu upíjel a přitom si zpětně promítal všechny události, které souvisely s případem. O rukopis byl určitě zájem. Nejprve ten cizinec, asi kupec, a pak pokus o krádež. Kdo si mohl krádež objednat? Myšlenku, že by to mohl být jeho chleboďárce, hned zavrhl. I kdyby ho Právník nechal sledovat, nemohl by tušit, kde zloděj bydlí dříve, než tam on sám dorazil. Byl to tedy někdo jiný, kdo najal maskovaného muže. Ten byl určitě profesionál. Ale kdo to mohl být? Někdy sběratel, který se o rukopisu dozvěděl? A proč maskovaný muž ukradl a chtěl odnést i kopii? Ta přece byla bezcenná! Nedávalo to žádný smysl. Ale ten neznámý musí být z okruhu, který měl přístup k nabídce. Vstal, cestou ven zaplatil u výčepu a vyrazil k domovu.

Po chvíli ho přepadl podivný pocit, že ho někdo pozoruje. Praxe ho naučila brát podobné pocity vážně. Zlehka přidal do kroku a několikrát zahrnul, aby se přesvědčil. Skutečně zaregistroval, že má stín. Nebyl však schopen rozeznat, jak vypadá, protože nechtě, aby jeho stín zaregistroval, že o něm ví. Znal pár osvědčených triků, jak se nevídaného doprovodu zbavit. Nakonec se mu podařilo setřást stín v metru, které bylo, jako ostatně skoro pořád, plné lidí, a v davu nebyl problém pronásledovateli zmizet. Několikrát cestou domů přestoupil, aby se ujistil, že ho už nikdo nesleduje.

Doma si sedl k počítači a probíral se obsahem, který získal ze zlodějova mailu a twitteru. Vyhledával dostupné údaje o jednotlivých jménech, ale nic moc z nich nevyčetl. Klientelu zloděje tvořil poměrně úzký okruh lidí, jenž byli bohatí a mohli si drahé starožitnosti dovolit. Nikdo z nich sice nebyl vysloveně z kriminálního podsvětí, ale jistě neměli příliš skrupulí vypomoci si v případě cenného artefaktu, navíc kradeného, podobným způsobem. Podíval se na hodiny. Bylo hluboko po druhé hodině. Usoudil, že bude lepší se na to vyspat.

Ráno mu bylo jasné, že bude potřebovat pomoc. Staré rukopisy a vůbec starožitnosti, to nebyla oblast, v níž by se cítil jako doma. Spíš v ní byl naprostým cizincem. Po chvíli přemýšlení se usmál. Vzpomněl si na jednoho kamaráda, kterého léta neviděl. Vlastně už od střední školy. Nicméně věděl, že studoval historii. Později na jeho jméno několikrát narazil. Obchodoval se starožitnostmi a dělal také posudky a odhady. Sice se povídalo, že si občas s původem zboží neláme hlavu, ale nikdy nebyl obviněn z něčeho nelegálního. Jediný problém byl, že neměl žádný obchod. Petrovi však bylo jasné, že nebude problém ho najít. Člověk, který obchoduje, se nemůže schovávat. Nakonec to bylo snazší, než si myslel. Jirka se totiž stal soudním znalcem a Petr získal potřebné informace ze stránek okresního soudu. Vytočil číslo a chvíli čekal, Pak se ozval hlas, který poznal. Představil se a zjistil, že i jeho protějšek si na něj vzpomněl. Petr ho požádal o schůzku ohledně informací o starých rukopisech. Domluvili se, že může za Jirkou zajet klidně hned.

Zazvonil dole u vchodu a Jirka ho pustil dovnitř. Setkání probíhalo zpočátku trochu křečovitě, jak se ostatně dalo při setkání po dlouhé době očekávat. Pak Petr nastínil svůj případ, ovšem bez zbytečných podrobností, pouze v těch obrysech, které byly nutné. Nakonec vytáhl kopii rukopisu a podal ji Jirkovi.

„Jedná se o tenhle rukopis. Řekneš mi o něm něco?“

„Ukaž, hm, můžu si to naskenovat?“

„Jasně, počkám.“

Jirka vložil listy do podavače scanneru, když dokončil skenování, vrátil fascikl Petrovi:

„Nemáš náhodou originál? To by bylo terno. Myslel jsem, že nic takového už neexistuje...“

„Takže originál je cenný?“

„Obrovsky. Určitě bys z něj vyžil do konce života.“